

DE ARCHITECT
KOEN VAN SYNGHEL

De poëzie van compromisloos bouwen

Acht auditoria verknopen tot een compact gebouw en onderdak verschaffen aan een paar praktijkruimtes en fietsberging. Dat was de opdracht voor architectuurbureau Meta op de campus Drie Eiken (Wilrijk) van de universiteit Antwerpen. Door een slimme aanpak kwam het bureau tot een gebouw dat zakelijk is en toch een beeld met iconische kracht oplevert.

Het geheim van deze leermachine zit in de organisatie van het bouwprogramma. Als een zonnewiel rond een atrium schikte Meta vier auditoria, en dat twee keer boven elkaar. Met stapelbouw bereikte het bureau een Akropolis van hoorzalen. Zo simpel kan architectuur zijn.

Achter die eenvoud schuilt echter veel complexiteit. Een auditorium stelt hoge eisen voor brandveiligheid. Bij brand moeten op korte tijd veel mensen geëvacueerd worden. Daarom kreeg elk van de auditoria een eigen traphal, die in kruisvorm uitgeven op het atrium. Het zenitale licht vanuit de centrale koepel maakt deze traphal tot hart en ziel van het complex. Een vanzelfsprekende ontmoetingsruimte die het hele gebouw doet stralen.

De architecten kozen voor ruwbouw als bouw. Geen nutteloze franjes, maar strakke beton wanden. De vloeren krijgen een aanvulling met sober vuurhouten timmerwerk. Deze innemende houtsoort is met veel gevoel voor ritme en verhouding ingezet bij binnenramen, deuren, trappen en borstweringen. Samen scheidt dat een verrassend warme en tijdloze architectuur.

Alsof de architecten schrik hadden van hun pure kunst van het compromisloze bouwen, ontwikkelden ze samen met kunstenaar Perry Roberts een 'sprekende' gevel. Op het eerste

In de goudkleurige metalen bekleding zit een traditionele klasfoto verborgen. © Filip Dujardin

gezicht heeft het bouwwerk iets van een precolumbiaanse tempel. De goudkleurige metalen bekleding zindert in het licht tussen de bomen. Bij nader toezien verschijnen er op de gevels gerasterde figuren in een mensenmassa. Naargelang de afstand herken je een traditionele klasfoto of een abstracte tekening.

De gevel is zowel constructief als functioneel. De ronde, geponste gaatjes vormen een intrigerende sluis. Ter hoogte van raampartijen werkt de huid van staalplaten simpelweg als zonwering, terwijl die sluis in de fietsberging voor mooi gefilterd licht zorgt.

Beton en hout, binnen en buiten, figuratie en abstractie: met dit ensemble lijkt Meta Architecten een complementaire architectuur te hebben herontdekt die - in de traditie van de Amerikaanse architect Louis Kahn - een mystiek huwelijk sluit tussen ratio en poëzie.

Toch maar even satan bellen

CONCERT Maurits Pauwels twijfelt tussen parels en pastiche.

Maurits Pauwels Groep.

★★★★

Gezien op 16 oktober in de Ancienne Belgique, Brussel

'Gedverdemme, van Vlaams krijgt *ne mens* dorst', zei Mauro Pawlowski halfweg zijn set in de AB met een zucht. Of moeten we zeggen Maurits Pauwels? Het was bij de voorstelling van zijn debuut *Afscheid in kloten* niet altijd duidelijk waar de echte ophield en het alter ego begon. Het flauwe identiteitspeltje dat hij in de media opvoerde, trok hij ook tijdens het optreden door. Zo kreeg je het gevoel meer naar een personage te kijken dan naar een mens van vlees en bloed.

Bovendien leek Mauro zijn Nederlandstalige avatar niet al te serieus te nemen. Zijn songs gaan vermomd als nieuwsoortige levensliederen, met mooie bespiegelingen als 'welke sterke man vlucht nooit in dromen'. Net zo goed laat hij die opboksen tegen banale geestigheden als 'alles heeft een einde, behalve de worst, die heeft er twee.' Ironie, oké, maar liever emotionele impact dan een gratuite glimlach, toch?

Muzikaal viel er gelukkig niets te lachen. De Maurits Pauwels Groep, met een goeie Sjoerd Bruil op gitaar

Mauro alias Maurits. © rr

en Jeroen Stevens op drums, koorddanste tussen lichte lied en in country en americana gedrenkte pop. Gelukkig zit Mauro nooit om een puike melodie verlegen. Nu eens knipoogde hij naar John Terra ('Hemel en aarde'), elders leunde hij aan bij een Dylaneske Kris De Bruyne ('Wild meisje').

Het klonk allemaal warmer en voller dan op plaat, maar naar Mauro-maatstaven nog steeds braaf. Enkel 'Merel' kleurde buiten de lijntjes met proggy seventieskleinkunst. 'Terug naar Limburg' spatte zelfs op met een lik jazz.

Mauro leek de voorbije jaren alles aan te kunnen - zoveel dat hij zelfs deUS niet meer nodig heeft. Maar vervellen tot Nederlandstalige zanger én weg blijven van de pastiche, blijkt niet simpel. Geef ons maar Mauro met satan in zijn gat.

TOM ZONDERMAN

Win

UIT
VER
KOCHT

OP.RECHT.MECHELEN.

22 - 23 oktober, Mechelen

Een cultureel verantwoord weekendje weg? De Standaard geeft een **OP.RECHT.MECHELEN.-weekend** voor **twee personen** cadeau. U ontdekt het stadsfestival met een bezoek aan kunstinstallatie OOG in museum Kazerne Dossin en krijgt de kans om talkshow 'Recht op Zondag' bij te wonen, waarna u de tentoonstelling 'Mir ginn op Mecheln!' kunt bekijken. Daarnaast geniet u van een overnachting in Hotel Vé met wellnessfaciliteiten en ontbijtbuffet met bubbels.

Doe nu mee en ga op cultuurweekend in **Mechelen** van **22 tot en met 23 oktober**.

Win uw cultuurweekend

via standaard.be/uitverkocht

OP
RECHT
MECHELEN

ve

VERWACHT HET ONVERWACHTE

dS De
Standaard